IDENTIFICAREA PARADISULUI

valANTIm

valANTIm este pseudonimul literar al unui arhitect, agent literar şi animator SF din Timişoara, exeget al science fiction-ului francofon.

Spaţiul este o încăpere dreptunghiulară. Cuprinde întreaga suprafaţă a demisolului. Blindată de o cameră Faraday şi amenajată ca laborator, conţine aparatură de cercetare pe laturile lungi. Două alveole mobilate pentru relaxare accentuează simetria cu bazinul central, un pilon transparent gigantic, lipit de boltă printr-un capitel evazat din care se desprind un fel de liane. Sunt conductele de absorţie. În apa acestui acvariu monumental plutesc alge albastre şi bacterii de clonaj termostabilizatoare. Sistemul permite ca aerul condiţionat să nu fie produs de instalaţii zgomotoase şi perturbatoare. Purificarea se face de sus în jos în sensul invers mişcării bulelor de aer. În liniştea deplină, doar ele produc un susur abia perceptibil, cel al unui orologiu natural. Menirea lui pare a fi să măsoare *timpul*.

Încăperea oferă o ambianţă perfect calmă auzului. Numai simţul vederii e stimulat de culorile pereţilor marmoraţi: negru şi roşu, în combinaţii geometrice, echilibrate. Pe una din laturile înguste, cea opusă intrării,

se află o firidă vopsită în alb. O firidă văruită. La o treime deasupra bazei, odată cu săparea ei în zid, fusese încastrată *fresca.*

Acolo, două orbite adânci, scufundate în umbra deasă care le ascunde ochii închişi, contrastează cu luciul metalic al portretului în basorelief. Este un chip de femie. Lumina amiezii îi redă cele mai mici detalii. Coafura împletită mărunt seamănă cu rădăcinile scorţoase ale pinilor. Două podoabe enorme formate din şerpi încolăciţi îi ascund urechile, deşi par mai degrabă a fi un accesoriu al lor. Poate nişte căşti ornamentale. Şiragurile cu frunze de ferigă dimprejurul gâtului se petrec peste gulerul tivit cu podoabe piramidale. Nu te poţi îndoi că sunt pietre preţioase veritabile pentru că transparenţa lor parcă vibrează pe suprafaţa metalului. Dedesubt, pe piept, în dreptul sânului, atârnată de gurguiul lucrat cu migală, iese în evidenţă efigia încrustată cu însemnul rangului celor patru forţe primordiale: *zvastica.*

Celălalt gurgui, de pe sânul pe jumătate dezgolit, este şi mai proeminent, cu porii deschişi. Se văd mici broboane pornind din el, îngheţate în matriţa turnătorului. Lichidul nu poate fi decât lapte.

Lumina pătrunde pieziş prin fereastra înaltă, paralel aproape cu peretele unde fusese încastrat basorelieful. Umbra lăsată de muchia firidei se opreşte chiar la marginea lui. În partea opusă este intrarea, o uşă din lemn masiv încadrată în geometria simetrică a celor două culori de marmoră cu care fusese placat peretele. Un tânăr o deschise şi o lăsă aşa după ce pătrunse în încăpere.

Aşteaptă. Pare calm privind fresca de la depărtare, însă timpul măsurat de bulele de aer ale acvariului se scurge după alte legi şi îi schimbă starea. Devine agitat. „Vine? Ce face? Vine?” Gândurile reverberează şi furnică. Îşi dă seama că a început să guste din singurătate. Ca să înlăture senzaţia de gol din stomac, îşi masează buricul. Mişcă degetul în sus ţinându-l apăsat, săpând o adâncitură până sub osul stern. Acolo simte un nod plin cu nelinişte. Îl împinge către esofag în timp ce deschide gura. Se încordează pentru a-l elimina, dar nici măcar nu râgâie. Îşi mută privirile. Ochii lui, care au stat prea mult aţintiţi pe frescă nu mai desluşesc detaliile. În cadrul uşii vede acelaşi dreptunghi întunecat păstrat pe retină. Cu cât priveşte mai insistent, negrul devine gri, îşi schimbă treptat nuanţa, ajunge brumos. Simte degradeurile pe retină şi le analizează: albul înglobează toate culorile, iar negrul e constituit din absenţa lor. Combinaţia celor două extreme ar trebui să restituie măcar o parte din spectru. Griul nu este culoare. Îl percepe ca pe o pată spălăcită asociată durerii tăcute de pe acelaşi traseu cu gândul. Senzaţia de disconfort devine mai puternică decât golul din stomac. Nu poate asimila paradoxul. Ştie însă că ochiul uman e imperfect şi

se linişteşte gândind că acele culori pe care le caută sunt absorbite de zona oarbă a retinei: *pata neagră.*

Abia după ce se calmează distinge pragul. Dincolo de el, pardoseala apare ca un căuş al unei văi în ceaţă, irizată indirect de lumina difuză a unui soare imaginar răsărit dincolo de versant. Poate fi la fel de bine o dorsală oceanică de mică adâncime. Relieful ei corespunde celei de la Est de Bimini, acolo unde se află oraşul calmarilor. „Aiurez" îşi zice şi închide pleoapele.

Când le deschide, dreptunghiul de pe retină a dispărut complet. Privirile lui devin şovăitoare şi agitate. De sub perdeaua irişilor albaştri, tocmai ele îi trădează nerăbdarea. Angoasa rămâne la nivelul celulelor şi mişună printre ele.

* * *

— Viniye! strigă.

Vocea lui a fost destul de puternică pentru ca ecoul să răsune pe culoarul neantifonat. Femeia chemată a apărut după câteva clipe şi s-a oprit în prag. Era senină, exuberantă, mulţumită şi încântată.

— În sfârşit! a scăpat un oftat de uşurare.

Viniye îl fixa din priviri. Îl paraliza. Imaginea care înlocuise dreptunghiul întunecat de pe retină semăna cu un puzzle de culori vii recompus de pe imprimeurile florale ale rochiei ei. O vreme nu putu să-i distingă nuanţa privirilor. Rememoră că avea ochi verzi. În aranjamentul din mintea lui păreau acum frunze ale acelor fiori de câmp de pe îmbrăcăminte. Prin desişul lor nu putea vedea mai departe, acolo unde ar fi vrut, în gânduri.

— Ce-ai simţit? îl întrebă.

În glasul ei se descărcase ca de obicei, precipitată şi inconştientă, puţină răutate.

— Un gol, cred. Aici! îi arătă cu mâna către stomac, spre locul unde cămaşa fusese descheiată. Apoi un nod... Poate ceea ce tu numeşti nerăbdare. Dorinţa s-a transformat în obsesie fără să o mai pot controla. Eram prizonierul propriului meu gând: *să îţi arăt fresca.* Atât.

Prin acelaşi desiş al irişilor ei dilataţi, din pupile răzbăteau acum străfulgerări care se concentrau pe fruntea lui, la îmbinarea dintre sprâncene. Dureau.

— Nu te mai uita la mine. Priveşte-o pe EA!

Viniye şi-a întors doar capul, înclinându-l puţin înapoi. Părea că meditează în calmul relativ.

— E mult mai frumoasă decât mi-ai descris-o, vorbi fără să-l privească. Nu e doar ceea ce înţelegi tu prin „pur sânge”, ci o adevărată... *deesă!*

* * *

— Cerul tău cu grindină pare să se fi înseninat, observă Ost.

Ceea ce spune nu are nici o legătură cu atitudinea ei din momentul acela. Este, de fapt, o insinuare pe care o face inconştient. Amintirile ies la suprafaţă mai repede decât bulele de aer din acvariu. Întregul proces se petrece altfel. În loc să se spargă, în loc să facă broboane în oglinda apei şi valuri împrejur, ele clocotesc în vorbe. Uneori se pot condensa într-un singur cuvânt şi e de ajuns. Alteori trebuie să descarci un întreg container. Totul depinde de consistenţa şi de impactul întâmplării, totul depinde de cât de greu ţi-a fost să nu răspunzi atunci.

Remarca ei îl face să retrăiască momentul exact al zilei când adusese fresca din adâncul oceanului, să revadă caii arăbeşti pur sânge ai lui Ugsid cum aleargă pe plaja îngustă şi cât de intens străluceşte negrul părului lor ud de transpiraţie.

Fusese prima imagine care i s-a fixat pe retină după ce ieşise din apă. Un „flash”. A durat numai o fracţiune de secundă, dar o regăseşte la fel de clară ca să o poată contempla din nou.

Pentru a-şi scoate casca de scafandru, trebuie să îşi plece capul şi priveşte astfel în jos, către baliză. Fresca se clatină uşor pe ea şi produce o strălucire la fel de vie ca cea a cailor. În lumina începutului de amiază oricalcul nu mai pare metal. Are aceeaşi frumuseţe *pur sânge.*

* * *

Cu Viniye se întâlnea întotdeauna la timpul când soarele apune. În seara aceea, deşi cerul era senin, orizontul se împurpurase, iar în mintea lui culoarea se lega de cea a oricalcului pentru că o văzuse pentru prima oară după treisprezece ani de aşteptare şi căutări. Era poate prea exaltat.

Descriindu-i portretul de pe basorelief nu s-a gândit nici o clipă că vorbeşte despre o femeie. Viniye, însă, da. A reacţionat cu violenţă intermitentă, exact ca grindina, bucăţi mărunte şi dese de reproşuri.

Cu gelozia te obişnuieşti mai greu, dar asta se întâmplă doar la început. Reacţionezi ca şi cum ai fi pus în faţa unei aberaţii. Nu ai timp să te gândeşti dacă este acelaşi lucru. Apoi uiţi. Îţi aminteşti numai atunci când este prea târziu.

Ost rememoră totul într-o clipă şi simţi iarăşi containerul plin de cuvinte. Pârghiile de închidere se desfăceau încet.

— Când soarele apune, urmăreşte dacă orizontul e roşu, repetă ceea ce îi spusese atunci. Unii încă mai cred că va bate vântul a doua zi.

— Nu-ţi fă griji, în spiritul meu crepusculul poate să fie şi dimineaţa şi la prânz. La orice oră.

— Şi grindina?

— Metafora îţi aparţine. Se află numai în imaginaţia ta.

— Ştii că doare totuşi când loveşte? Nu are nici un farmec...

— Femeia ta de oricalc e cea cu farmecele! l-a întrerupt Viniye.

Scena se repeta cuvânt cu cuvânt, doar că într-un alt decor. Era derutat. S-ar fi mulţumit cu explicaţia unei reminiscenţe în inconştient dacă pe creier n-ar fi simţit un fel de crustă solidă şi străină fiinţei lui. Intuiţia îi dicta că nu poate fi altceva decât un subansamblu al acestui mecanism ciudat care se suprapunea gândirii amândurora. Părea o încercare imperfectă de întoarcere în timp: omitea, sau nu era în măsură, să transfere şi spaţiul.

* * *

— Acum aş vrea puţină linişte ca să contemplu deesa, decise Viniye. Trebuie să aflu de ce mi se pare atât de fermecătoare.... Sau ciudată? adăugă parcă numai pentru ea.

De când apăruse în pragul uşii, a rămas tot timpul pe locul unde s-a oprit. Avea un sentiment straniu privind fresca. Se găsea tocmai la capătul celălalt al încăperii însă privirile ei distingeau cel mai mic detaliu, ca şi cum s-ar fi aflat la doi paşi. Extazul o inhibase într-atât, încât pe moment nu şi-a dat seama că era efectul de lentilă al apei din acvariu. Mişcarea bulelor crea un spectacol fascinant şi incredibil de real. Pentru ea nu măsurau timpul, ci spaţiul care o despărţea de portretul deesei. O tulbura, o făcea să nu-i mai pese de nimic.

— Fii prudentă, îi atrase atenţia Ost înainte de a porni înspre reţeaua de ordinatoare. Ceea ce vezi *nu e doar un obiect de artă!*

— Ştiu, răspunse absentă, este o... „altă raţiune”.

— Un spirit, Viniye! **Un spirit criogenizat.**

— Înseamnă că vom fi trei?

Întrebase pe un ton ambiguu, inocenţă şi acreală.

— Dacă voi descoperi tehnica folosită, s-ar putea. Nu văd cum aş rezista tentaţiei.

— Este foarte frumoasă... insinuă Viniye.

* * *

Alt „flash”. Alte amintiri. Sunt şi mai îndepărtate în timp. Mai aproape de început. Aceleaşi cuvinte, „Este foarte frumoasă!”, le gândise şi el când a văzut fresca ternă din adâncul oceanului. Acum foloseşte expresia: „am găsit-o”, însă are motive întemeiate să o facă. Adevărul i-l spusese, atunci, Viniyei. I-a explicat că acolo unde îşi face el cercetările descoperise un aşezământ de calmari. Un fel de oraş, foarte ciudat. Îl putea asemăna doar cu o ordonare concentrică de construcţii megalitice, singura deosebire faţă de cele pământene constând în folosirea lor ca adăpost. Erau dolmene rudimentare alcătuite din roci vulcanice, pe măsura taliei locuitorilor lor, înconjurate cu grădini de anemone de mare. Grădini plantate şi întreţinute. Frumuseţea lor presupunea un rafinament estetic. Ca biolog, ştia că ochii calmarilor sunt perfecţi. Ei nu au „pata neagră”. Faptul putea explica, cel puţin în parte, gustul lor pentru aceste aranjamente florale care nu aveau o altă funcţie decât să le delecteze privirea. Erau *artă.* Un alt fel de ikebana.

I-a trebuit mult timp până să înţeleagă şi să admită ideea că cei care populau oraşul subacvatic sunt fiinţe inteligente şi sociale, că acele construcţii erau opera lor şi nici de cum vestigiile atlante în căutarea cărora pornise. Dovada o constituia tocmai fresca. Adusă din cine ştie ce abisuri, fusese pusă drept acoperiş pentru un adăpost al cărui ocupant murise cu o zi înainte. Calmarii i l-au oferit lui conducându-l cu toţii în acel loc retras unde nu avusese acces până atunci. Se afla la periferia dinspre vechiul aşezământ părăsit, probabil al unei alte colonii sau a unei generaţii anterioare.

A rămas descumpănit. Fresca era tot o operă de artă! Oare ochiul lor atât de sensibil la splendoarea anemonelor nu putea percepe frumuseţea, dacă acesta aparţinea viziunii unei alte specii? „Poate că tocmai perfecţiunea meşteşugului desăvârşit la care ei nu au acces în mediul acvatic le inhibă simţul artistic” a gândit înainte de a accepta proprietatea oferită. Mai târziu, când s-a hotărât să aducă fresca din adâncuri, înlocuind-o cu o lespede aidoma celorlalte de pe adăposturile din oraş, calmarii s-au oferit bucuroşi să îl ajute. Au venit cu toţii, ca *şi cum aceasta le-ar fi fost de la bun început intenţia.*

Viniyie a râs tachinându-l:

„Desigur, te-au considerat de-al lor, dragul meu octopod!”

Orice om e limitat de propria-i percepţie. Lumea lui, cea pe care o poate înţelege, se opreşte la frontiera aceea invizibilă, iar dincolo de ea începe neîncrederea, îndoiala, alteori frica. Şi-a dat seama că este inutil să

spună un adevăr atâta vreme cât el este singurul care îl cunoaşte. De aceea îl povesteşte aşa cum ceilalţi l-ar putea percepe: spune că *a găsit* fresca pe fundul oceanului; că observase în lumina lămpii cu halogen sclipirea metalului printre ierburile solzoase şi încâlcite; că a fost într-una din zilele lui norocoase, doar mai trecuse de sute de ori înainte prin locul acela!...

De fapt, el nu minte. Traduce. Povesteşte fermecător.

* * *

— Frumuseţea va rămâne pentru totdeauna atributul oricalcului, gândi cu voce tare după clipa de tăcere a amintirii.

— Şi dacă nu? Totul se destramă într-o bună zi, ripostă Viniyie.

— Spiritul este cel care crează forma, îi răspunse. Este matriţa biologicului.

— Asta nu-i o garanţie pentru eternitate, dragul meu. Ştii tu cum e când guşti din ea. Nu mai rămâne întreagă...

„...cu cât te înfrupţi mai mult...” Era una din teoriile ei frumoase şi sensibile. O cunoştea pe de rost.

— Trebuie să verific şi restul de date, se scuză Ost.

— Dar Ugsid şi ceilalţi? Ei ce-au făcut?

— Ei mă ajută, supraveghează.

Văzu nedumerire în privirile ei.

— Vor veni în curând, o asigură.

— Nu asta e important, ştiu foarte bine că numai tu ai parola de acces şi că ei nu pot să-ţi facă treaba. Aş fi preferat doar să petrecem un moment împreună. Atât.

Gândise imediat că într-o lume ca a ei, fără timp, nimic nu se schimbă, iar primul impuls a fost să i-o spună. Pe urmă a preferat să zâmbească ideii. Când îl văzuse intrând în încăpere, s-a oprit afară pentru că ştia ce se va întâmpla. El se va pironi, ca întotdeauna, dinaintea monitoarelor şi o va lăsa ore întregi singură, numai cu susurul bulelor şi cu florile de pe imprimeul rochiei. Îi fusese teamă. Nu avea de unde să bănuie că îi pregătise o asemenea surpriză. Era pentru prima oară că se simţea fericită în aceeaşi linişte, la fel de calmă şi respirând aerul la fel de pur ca în toate celelalte dăţi când, puţin câte puţin, în timp, tocmai combinarea monotonă a celor două elemente îi crease o repulsie organică pentru încăperea unde se afla. Acum era invers, o atrăgea. Liniştea, încăperea sau deesa? „Nu, misterul!” se jucă în gând. Ochii ei înfrunziseră iarăşi, un alt desiş umbros prin care străbăteau raze tremurătoare de teamă.

Era conştientă că orice vrajă piere. Ori se consumă singură, ori e alungată din exterior. Avusese rareori parte de ea şi de fiecare dată finalul s-a repetat.

— E nedrept, şopti.

Ost se întoarse.

— Ce-i cu tine, Viniye? Doar n-o să rămâi acolo o veşnicie!

„Cât de lungă poate fi o veşnicie?” se întrebă, dar spuse:

— Nu. *Stau şi mă bucur.*

* * *

Femeia rămasă în prag face doi paşi, prinde clanţa cu amândouă mâinile şi închide uşa în urma ei. Tânărul stă pe primul scaun din stânga, întors cu faţa către ea. Îi urmăreşte mersul uşor, dârele de culori lăsate de imprimeul rochiei. În timp ce ea ocoleşte acvariul, el se ridică, vrea să spună ceva dar renunţă. Din poziţia în care a rămas, claia de păr roşcat îi este irizată de razele puternice ale ecranului. Pistruii nu i se mai disting în contralumină. Tot restul încăperii pare relativ întunecat în comparaţie cu haloul strălucitor care-i înconjoară creştetul ca o aură.

Femeia a făcut deja ocolul. Când ajunge în dreptul lui, la câţiva paşi de frescă, îl întreabă:

— Nu-i aşa că semănăm?

Tânărul e luat prin surprindere. Se uită când la ea, când spre firidă. Ochii oamenilor nu sunt asemănători.

— Hai, spune că da, ...octopodule! insistă femeia.

— Ai vrea tu! îi răspunde iritat.

Nu agreează tachinatul.

— M-am săturat să te inventez aşa cum aş vrea eu să fii! se descarcă Viniye.

Acum e sigur că o femeie geloasă poate urî.

— Ce-ar fi să închizi ochii? îi sugerează. Privirile tale ard!

Ea nu-i înţelege afirmaţia dar nici nu cere explicaţii. Pleoapele i se împreunaseră oricum, înainte ca el să fi terminat fraza. Ceea ce tânărul percepe din locul unde se află este doar că orbitele femeii se conturează la

fel ca cele ale portretului în basorelief. Umbra lor devine la fel de deasă. Toate patru îi par identice.

După o clipă, privirile ei izbucnesc iar. Aşteaptă. În acvariu, bulele parcurg sensul contrar aerului purificat. De jos în sus.

— Semănaţi! cedează tânărul. Eşti mulţumită?

Femeia zâmbeşte.

— Ai putea să mă ajuţi, îi propune. Ar fi mai înţelept. N-aş vrea ca pielea ta caldă şi fină să prindă strălucirea oricalcului.

— Adică, răceala lui, presupune ea pipăindu-şi faţa.

O simte fierbinte şi catifelată. Atingerea îi produce o stare de euforie. Apleacă uşor capul pe dosul palmei cu care îşi mângâie obrazul. Se alintă.

— Tocmai că nu! ripostează tânărul. Ţi-am explicat doar! Cu toate că are structură metalică, oricalcul păstrează o temperatură constantă, indiferent de mediul în care se află. Cea a corpului uman.

Ea tresare.

— Oricalcul e VIU? întreabă serioasă.

— Poate... spune el într-o doară.

— Vreau să mă conving!

Replica femeii nu are echivoc. Face repezit cei câţiva paşi care o despart de firidă şi întinde mâna stângă, lipindu-şi dosul degetelor de fruntea deesei încrustată în oricalc.

Tânărul abia apucă să strige „NU!”.

* * *

Se linişti văzând că Viniye zâmbea în timp ce îşi plimba vârful degetelor pe suprafaţa şlefuită a basoreliefului. Pesemne că i s-a părut într-adevăr rece, altfel n-ar fi dus cealaltă mână la frunte. O apăsa uşor, cercetătoare, nu se masa.

— Metalul îl simt la fel de catifelat ca pielea. Dar nu e viu... constată cu regret.

— Acum, că te-ai convins, retrage-ţi mâna, vorbi precipitat Ost. *Oricalcul e parşiv.*

Viniye nu reacţionă. Nici nu l-a auzit. Gândurile şi spiritul i se scurseseră dintr-o dată, înainte ca el să fi vorbit, îi umpluseră corpul cu miresme ciudate pe care nu le mai simţise încă, se amestecaseră cu un lichid mai dens decât sângele. Era ceva vâscos, lasciv şi plăcut în acelaşi timp. Îi răspândea un altfel de moleşeală în toată fiinţa. Curgea prin ea şi din ea, ca mierea dintr-un fagure ce se topeşte. Îi simţea gustul şi dulceaţa

cu celulele, iar cu ochii îi auzea curgerea molcomă. Sânii parcă se umflaseră şi ei. Prin porii dilataţi ai sfârcurilor ieşeau broboane care nu erau nici transpiraţie, nici lapte. Ţesătura subţirea a rochiei le absorbea imediat. Şi-ar fi pus mâna pe locul umed, dar nu putea să o dezlipească de basorelief. Avea o senzaţie stranie de contopire cu metalul despre care spusese că nu era viu. Încetul cu încetul, nici ea părea să nu mai fie. Dar nici nu murea. Pleca doar, o dată cu vlaga, însă nu pe acele meleaguri fără timp care formau lumea de himere, numai a ei. Pleca *altundeva*.

Pleoapele îi alunecau, iar buzele abia se mişcară când şopti:

— Şi mai cald...

Acolo unde ajunsese simţea o toropeală cleioasă, la fel de dulce, însă fără gust pe limbă. Gustul era peste tot. Îi pătrundea în corp şi nu putea să-şi dea seama dacă vine de la razele acelui soare enorm care strălucea pe cerul lumii unde ajunsese şi care topea fagurele sau, dimpotrivă, din starea de emoţie ce se născuse o dată cu lumina lui în culori schimbătoare. Unde se afla? Vedea jur-împrejur doar stânci negre, pârjolite de arşiţă. Un perete înalt şi abrupt, sterp, marginea platoul. Părea despicat. Numai aproape de capătul pierdut în ceaţa nisipoasă de deasupra lui se afla o scobitură de culoarea mierii. „Fagurele sunt eu”, îi spunea un glas străin. „Fagurele din vârf, acolo unde nu se poate ajunge.” Fagurele din scobitura în formă de zvastică. Cele patru forţe primordiale le simţea separat, în fiecare membru. *Cea a focului se afla în mâna lipită de oricalc.*

— E u-lu-i-tor... spuse abia şoptit.

* * *

Urmează un moment de întuneric. Fulgerător. Apoi derutant, după ce trecuse, pentru că nu mai ştie unde se află.

Oare cuvintele ei să fi schimbat canionul sterp cu pădurea de ferigi înalte cât arborii de eucalipt în care s-a regăsit în clipa următoare, după ce vorbise? Cuvântul, prin noţiunea înglobată, poate schimba realitatea. Nu avea de unde să ştie dacă ea se află numai în simţuri sau este una adevărată. „Cuvântul e magic”, îi răsună în celule. Poate că tocmai uluirea ei este cea care schimbă realitatea aridă de dinainte în abundenţa luxuriantă.

Un frison puternic îi străbate corpul, cu toată răcoarea umedă a pădurii de frunze imense, aplecate sub greutatea pungilor roşii atârnate de lobi şi de nervuri. Ciuperci aproape la fel de mari, înşiruite, seamănă cu adăposturi naturale, într-un loc unde nu există nici şosele, nici căi ferate, nici trafic. Toate cele trei noţiuni sunt amintiri. Ea se află în luminiş, pe malul

unui râu cu apă limpede, fără peşti, fără alge sau ierburi. *Fără viaţă în el.*

Curge liniştit peste pietrele de diferite culori din albie. În aval formează un fel de ochi de apă, din care se ramifică pârâiaşe în toate direcţiile, strecurându-se în meandre printre ferigi. Ocolesc mai ales ciupercile cu picior subţire şi cu pălăria aplecată, ornată cu solzi ca scoarţa pinilor. Verdele lor, mai întunecat decât cel al frunzelor de ferigă, devine maroniu la extremităţi. Nu poate avea certitudinea că ceea ce vede e vis, halucinaţie sau realitate. Ştie doar că visele nu se aşteaptă. Când le ai, profiţi.

* * *

Căldura din canion o făcuse să transpire abundent. Sub braţe, umezeala se impregnase în rochie până aproape de şolduri. O scoase de pe ea şi se cufundă în apă. Era caldă, iar aburii formaţi la suprafaţă purificau orice miros. Îndepărtase din nări până şi duhoarea de transpiraţie amestecată cu parfumul puternic al ferigilor.

Moleşeala din mădulare ieşea cu fiecare val mărunt prelins pe corpul ei. Celulele vibrau, se umpleau de energie. Nu reuşea să înoate în râul prea puţin adânc, aşa cum ar fi vrut, dar putea să se spele. Mai ales la subţiori şi în celălalt loc acoperit de pilozitate. Se aştepta să simtă unsoarea transpiraţiei şi scurgerile, însă palmele ei alunecau pe o epidermă mult mai fină, aşa cum îşi amintea că o avusese în adolescenţă. Senzaţia plăcută o incită să-şi atingă fiecare centimetru de piele. Sentimentul că mângâie fata care fusese odinioară se strecurase deja în inconştient. Observă că şi carnea era plină, sânii lăsaţi deveniseră fermi, iar pe obraz şi pe frunte nu mai regăsea nici o cută. Ridurile care o demoralizau când se privea în oglindă pieriseră. Părul subţiat de ani îşi recăpătase vigoarea. Chiar şi firele de pe pubis erau mai abundente. Coborâ un deget pe sex. Atingerea valvelor o înfiora, fără să fie dorinţă carnală, numai tentaţie. Le-a desfăcut uşor, cu gândul să cureţe interiorul. Indexul, chiar apăsându-l, nu mai intra. Avusese un himen solid, iar acum îl simţea la fel. Simpla atingere o excitase. Continuă să se mângâie, să simtă plăcerea aceea mult mai fină decât actul sexual cu un bărbat. Făcea dragoste doar cu imaginea lui. Nu semăna cu Ost. *Era cea a bărbatului din mintea ei.*

Nici o clipă nu s-a gândit să numere orgasmele. În Paradis, chiar şi într-unul care poate fi iluzoriu, timpul nu se iroseşte. Când a deschis pleoapele, era uşurată şi calmă.

Ieşi din râu. Vru să îmbrace rochia, însă briza era atât de plăcută, încât nu rezistă tentaţiei de a merge goală la ochiul de apă care trebuie să fi fost

mai adânc. Acum nu îşi putea stăpâni o altă dorinţă: să înoate. Iarba era moale, îi gâdila tălpile, o îndemna să fugă. Îşi legă rochia de talie şi porni. Energia din muşchi se dezlănţuise singură. Ţinea capul pe spate, fugind, adulmecând parfumul pădurii necunoscute unde lumea ei fără timp, îi pierduse urma. Câtă frenezie şi inconştienţă din nou!

Se privi în ochiul de apă de cum a ajuns la el. Dacă oglinda ei de acasă nu minţise arătându-i ridurile, atunci nici cea a apei nu putea să mintă. Era din nou adolescentă!

„Apă vie” îi veni în gând. „Izvorul tinereţii, fântâna... “

— ***Iată ceea ce am pierdut!*** auzi un glas în aer, deasupra poienii şi a pădurii, deasupra Pământului. Un glas de femeie.

Se uită jur-împrejur. Pădurea dispăruse. Văzu acelaşi canion dinainte, simţi din nou arşiţa soarelui enorm. Stâncile negre, scobitura de sub creastă, mierea care se scurgea prin vine... „Fagurele sunt eu”, repetă. „Frisoanele şi energia sunt miere. Se scurge mai încet acum, după baie.” Pe măsură ce înţelegea, dulceaţa ei aluneca înspre degetele lipite de oricalc, se prelingea prin ele. Hrănea metalul.

— NU! urlă, fără să-şi poată desprinde mâna.

* * *

Ost vede fibre de lumină înconjurând tot corpul Viniyei. Pornesc din pântece şi se arcuiesc spre creştet. O parte din ele sunt atrase de suprafaţa basoreliefului. Oricalcul le absoarbe, iar pe măsură ce intensitatea lor slăbeşte, chipul turnat prinde viaţă. Nu-şi poate explica ce se întâmplă, dar vede. Metalul se umanizează. Pielea feţei şi a sânului pe jumătate dezgolit devine ireal de albă, iar pieptul începe să pulseze ca şi cum ar răsufla. Coafura împletită dezvăluie părul roşcat, poate cu o nuanţă mai blond decât al lui. Podoabele enorme formate din şerpi încolăciţi sunt din mătase, pentru că sclipesc. Au mai multe culori, dar chiar şi negrul este strălucitor. Frunzele de ferigă devin transparente şi capătă luciul verzui al pietrelor de jad veritabile. Bluza e albastră. Are gulerul apretat. Podoabele piramidale cu care este tivit sunt roz. Muchiile ascuţite ale pietrelor şi transparenţa lor perfectă îl derutează. Par a fi totuşi diamante. Efigia de pe piept dezvăluie însemne ale unei scrieri ciudate. Efectul pe care îl produc seamănă foarte mult cu o hologramă. Doar zvastica, galbenă ca mierea, pare brodată pe gurgui. Stropii mărunţi, secretaţi prin porii dilataţi ai sfârcurilor *nu sunt lapte, ci lacrimi.*

Ost rămâne în contemplaţie. Nu-şi dă seama ce se întâmplă. Vede

corpul Viniyei acoperit în întregime de albine. Îi par negre şi mari. În continuă mişcare. Se miră că freamătul lor nu produce nici cel mai mic sunet. Cunoaşte prea bine bâzâitul asurzitor al unui roi!

Instinctul nu-i lasă răgaz şi intră în panică. Se repede spre Viniye, o prinde de mână, strânge, apoi trage. Simte cum insectele se strivesc sub apăsare. Închisese pleoapele, dar acum le deschide. Se miră că nu vede nici o albină pe corpul ei sau pe rochia cu imprimeuri. Culorile sunt mai închise în câteva locuri, ca şi cum materialul ar fi umed. În timp ce o sprijină cu braţul stâng, îşi desface palma cu care o ținuse. Un lichid galben se întinde cleios.

Corpurile insectelor strivite reproduc întocmai forma palmei lui. I se pare ciudat, însă nu are timp să judece. Simte că Viniye va leşina. O ia în braţe şi o poartă până la alveola de repaus, din partea opusă peretelui cu fereastră. O întinde pe bancheta de bureţi de mare, îi ia pulsul, o mângâie.

— Viniye! încearcă să o readucă în simţire după ce panica trecuse.

Îi masează tâmplele cu palma nemânjită. Pielea ei degajă un puternic miros de ferigă. E şi mult mai fină, ca de porţelan.

Stă în genunchi, cu spatele la frescă. Nu are cum să vadă licărul misterios apărut în orbitele cufundate încă în umbră ale deesei. Sunt raze de un rubiniu deschis, aproape roz, încadrate de irişii verzi-albăstrui, ca apa oceanului *privită din adâncuri către suprafaţă.*

* * *

Când Ugsid a apărut în uşă, purta un costum de scafandru galben-fluorescent, iar casca o ţinea în mână. Abia răsufla după ce o scosese.

— Fără calmarii tăi, Ost, nu v-aş fi regăsit niciodată! Bimini a dispărut de pe hartă, la fel ca toate navele şi avioanele din zona Bermudelor. Nimeni nu a văzut nimic!

„Doar calmarii”, gândi pentru sine. „Ei au ochi perfecţi. Fără pete oarbe. Ochi insensibili la frumuseţea umană...” Aşa îi considerase, dar acum începe să se îndoiască. Poate că ei „văzuseră” de la bun început că ceea ce el considera artă era, de fapt, *tehnologie.*

* * *

Viniye şi Ost îl văd şi îl aud. Amândoi îşi întorc capul şi se uită, în acelaşi timp, la fereastră. Impresia pe care o au este că privesc printr-un hublou. Afară văd apă întunecată şi mâl, ca pe fundul oceanului.

În încăpere, obscuritatea pare şi ea acvatică. E decupată, în formă de firidă, doar pe câţiva metri de la peretele opus intrării. La o treime de la bază, fresca de oricalc iradiază.

— Deesa zâmbeşte! exclamă Viniye.

Ost îşi aminteşte doar ultima imagine, cea a metalului umanizat. Răsuflarea pe care, parcă, o simţise. Lacrimile curgând din sân. Culoarea albă a pielii. Ochii.

Licărul lor misterios dispăruse fără ca cineva să-l fi văzut.